

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جمن آنلайн نمی باشد

۲۰۲۳/۱۲/۲۴

آصف بهاند

د لندیو پر تتر باندی د کدوالی انځور

۲۰مه برخه

لندی، د ثبتولو ستونزه

۲۳۹مه برخه

د ایران ظلم بي مثال دی
هرخای راګوره، داسي نهشته مثالونه

پرخان اخته به شي ايرانه
چې دی زموږ کدوال ته واچول اورونه

چې پاکستان او ایران وکړل
ډېر - ډېر نسلونه بي په بدويادوينه

چې افغانان بي ازار کړي
پنجاب تهران باندی دي راشي افتونه

حیني خرڅ شوي افغانان د ايرانيانو د ستمونو باوجود، کله داسي هم ليکي:
«ايران سرای من که چه جان من است!..»

دا جمله له هېڅشي نهشرمېدونکي «لطيف پدرام» کله چېري ليکلي وه او یوه افغان (فیروز الدین شاه فلاح) د ده په څواب کي هغه خه ورته ليکلي دي، چې باید ليکل شوي واي. له لاندی کربنو نه د ايرانيانو د هغۇ ناروا عملونو خوسا بوی پوزي ازاروي، چې ايرانيانو په کلونو - کلونو د بېوزله افغان کدوالو په حق کي کړي دي، خو خپل وطن او خلکو ته خاینین بیا هم وايې او ليکي چې:
«ايران سرای من که چه جان من است!..»

دا هم د څواب متن:
«جناب آقای پدرام....!

نمی خواستم حتی نامت را بر زبان بیاورم چون نزد ما هیچ عددی نیستی! اما جمله ای جالبی بود عنوان مطلب فیسبوکی ات!
هم اسفبار و هم خنده آور!.
اسفبارش اینکه اصلاً هنوز درد آن پدر و مادر که او لادش را در سرای تو آتش زدند، و فریاد میزد کمی آب بیاور که سوختم، را حس نکردی، هنوز به معنی آن شعری که شاعر سرای تو سروده است، پی نبردی:

د پانو شميره: له 1 تر 3

افغان جمن آنلайн په درنښت تاسو همکاري ته راپولي. په دغه پته له مور سره اريکه تينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکني د ليکنېزې بنې پازوالې د ليکوال په غاره ده، هيله من یو خپله ليکنه له راپرلو مخکي په خير و لولۍ

بني آدم اعضائي يك دیگر اند که در آفرینش ز يك جوهر اند

هنوز داد و فغان آنایکه در دریای هری رود هم تیاران تو انداخته اند به گوش ات نرسیده است، شاید هنوز آن دختر افغانی که در شهر یزد ایران با حضور داشت پولیس ایران لت و کوب شد، از داخل بس های شهری پایین انداخته شد، حتی در میان شهر سنگ باران شد، برایت نگفته باشد، ما چه حال داریم در سرای تو، شاید هنوز حتی واژه ای بنام اردوگارا نخوانده باشی! چون غلامان نه واژه ای بنام اردوگا می شناسند، نه هم آن جای ها را می بینند، تمام عمر شان به چاپلوسی و درباری بودن شان می گذرد.

من برایت نام می برم،

روزی اگر از غلامی دست کشیدی که این کار برایت آسان نیست سر بزن به اردوگا ورامین تهران ببین سرای داران تو به حق افغان های مهاجر چه می کنند، اگر وقت داشتی، سر بزن به اردوگا فلکه دانشگاه اصفهان ببین چه واژه های سرای داران تو به افغان های مهاجر استفاده می کنند:

افغانی مادر جند ه، افغانی مادر غعبه، افغانی فلاں کش، و غیره و غیره.

اگر وقت داشتی سر بزن به اردوگا تله سیاه قلعه زنگی یزد ببین افغان ها را با تبرزین می کشنند و گوشت افغان را خوراک حیوانات شان می کنند، در آنجا که سرای توست، اگر گاهی وقت داشتی دوغارون به مرز اسلام قلعه ولايت هرات نزديک است سر بزن به اردوگا سفید سنگ ببین افغان ها را چه بيرحمانه به کوره ها می اندازند و خاکستر شان می کنند، ایران سرای توست، حتی جان توست،

خنده آورش این است که من هر چه دیدم در اردوگاها همین هم تباران جناب عالی خوابیده بودند، در سرای خود، توهین و تحقیر میشند.

در آخر!

ایران سرای افغان ها نیست، بلکه جهنم است برای افغان ها.

سيم خار دار ميکشم از عشق دور ميهنم
من به ديدار خدا با نام افغان ميروم»

د کوالى د ژوند په ترڅ کي او د ټینو کوربه هپوادونو د رنګارنګ ظلمونو په پايله کي، لنديو په قالب کي، د وطن د ميني پر څنګ د هغوي له ظلمونو هم سرتکول شوی دی، په لاندي لنديو کي بي بېلګي ليډلای شئ:

د ایران ظلم بی مثال دی
هرخای راگوره، داسی نهشته مثالونه

پرخان اخته به شي ایرانه
چې دی زموږ کډوال ته واچول اورونه

توبک د بل جکره د بل ده
وینه زما ژوندون زما بریادوينه

چې پاکستان او ایران وکړل
ډېر - ډېر نسلونه بي په بدويادوينه

چې څو جهان وي، یو افغان وي

د گاونديو ناخوانې به يادوينه

اوسم خو دوستي نه، دوبنمني شوه
تا خپل کرلي پاکستانه دا خارونه

دوه گاونديان مو شنه ماران دي
زمور کډوال چي سپکوي، وهي نېشونه

بي وفا ته شوي گاونديه
پېغور ظالمه دونيا مورو له راکوينه

ونه زره، ګلان يې حوان دي
زمور وطن هم زور تاريخ، حوان يې غمونه

په هريو پل کي مو بنېگني
هجرت پېغور بیا راته مخخته کوينه

د کابل باد، د جنت باد دي
د پاکستان له تناړه کابل ته څمه

خان چي په پوهه سمبال نه کري
جي هريو ملک ته ځي نو وي به کراونه

چي افغانان يې ازار کري
پنجاب تهران باندي دي راشي افتونه

پرېپوده چي تول وطن ته راشي
لړ به سختي وي، بیا به نه وي کېلچونه

زړگی دي صبر کره له نورو
ترڅو به غواړي ته د نورو کمکونه

بېرته مې خپل وطن ته بوزي
چي مې د ستري زره پوره شي ارماتونه

هغه ساعت هم دا دی راغي
چي په تورخم کي کډي وړاندی وروسته ځینه

اور مې له خپلی لمن واخیست
که بدل نه شم تل بلېبوی به اورونه

د ظلم جام به مو نسکور شي
پر افغانانو باندي مه کوئ ظلمونه

خدای مې دي درولي وطنه
دا څه ژوندون دی چي بي تا بودو قدمونه